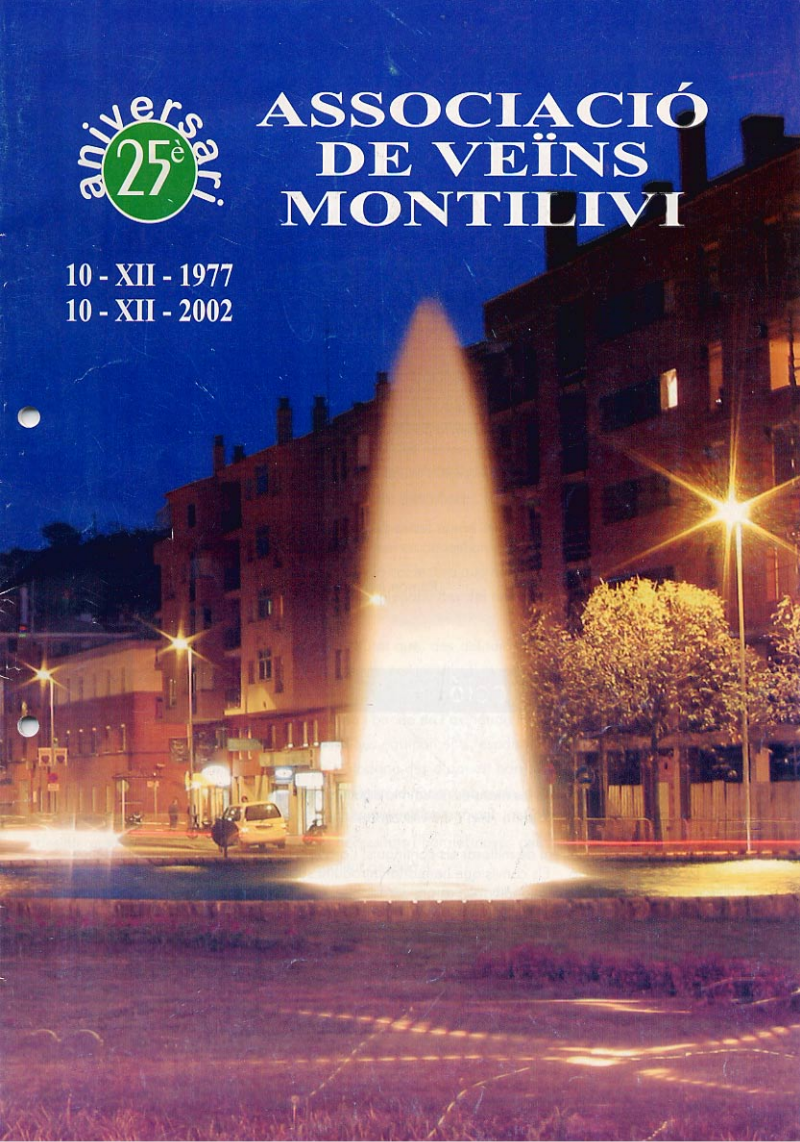

aniversari
25^e

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS MONTILIVI

10 - XII - 1977

10 - XII - 2002

Benvolguts veïns de Montilivi:

Enguany l'Associació de Veïns de Montilivi compleix vint-i-cinc anys de la seva creació.

És per aquest motiu que la Junta de l'Associació ha pensat celebrar-ho. El primer plat d'aquest menú és aquesta revista "extra" que tens a les mans. Un recull modest però ple d'il·lusió que els membres de la Junta, i en especial el Consell de Redacció, ha elaborat per l'ocasió.

També tenim la intenció d'organitzar una exposició de fotografies d'abans, per recordar persones i esdeveniments, perquè els més joves puguin adonar-se del desenvolupament del seu barri. Per aquest motiu, des d'aquí et demanem la teva col·laboració facilitant-nos-les. Si tenim sort i recollim un nombre suficient de fotos interessants hem pensat en la possibilitat d'editar-les.

No podia faltar una diada especial que inclogui un sopar de germanor amb un gran pastís d'aniversari i moltes sorpreses.

Finalment desitjar-vos que poseu unes bones festes de Nadal i convidar-vos a participar al vostre barri per fer-lo el millor de Girona.

Ramon Tintero Laborda

Consell de redacció

La revista que tens a les mans és única. Ha estat elaborada amb grans dosis d'il·lusió per una colla de veïns que dediquen una part del seu temps lliure a fer funcionar l'Associació.

Any rera any mirem de millorar els continguts, l'organització dels seus apartats, l'estètica de la seva composició... Els canvis que hem anat introduint suposen un pas endavant, pujar un graó més en la seva professionalitat un esforç agradable. Amb la consolidació de la redacció de la mateixa, on hi ha hagut una reestructuració i noves incorporacions. Tot realitzat amb el desig que agradi a tothom.

Així doncs, en nom de tota la redacció us enviem una cordial salutació i moltes gràcies per la vostra lectura.

25 ANYS DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE MONTILIVI

Quan parlem que fa 25 anys de qualsevol esdeveniment a la ciutat, ens referim a una època en la que tot just encetàvem el període democràtic i que amb les eleccions municipals de 1979, les nostres ciutats i els nostres barris es comencen a planificar i a transformar.

Neix una nova manera de definir la ciutat: una ciutat més oberta, més socialitzada, més democràtica, més acollidora, més verda, menys discriminatòria.

Girona, amb tots els seus barris, participa plenament en aquest procés de transformació i les associacions de veïns esdevenen una peça clau d'aquesta il·lusió col·lectiva que ha permès acostar la perifèria al centre, trencar discriminacions territorials i participar tots plegats, des del nostre barri, en aquest projecte de tots que és la CIUTAT.

Montilivi actualment és un barri al sud de la ciutat que, des del turó que domina l'Onyar per la banda esquerra i la prolongació del carrer Emili Grahit, recentment inaugurat, s'estén fins al Campus Universitari i l'Estadi Municipal de Futbol en el límit de la zona boscosa de Palau.

És un barri que ha canviat, ha crescut i a banda i banda de l'avinguda Montilivi s'ha ordenat el creixement amb noves urbanitzacions, nous habitatges, nous equipaments, espais lliures, zones verdes, per acollir a nous veïns que s'incorporen a la dinàmica ciutadana des d'aquest barri.

Quan l'Associació de Veïns publica una revista extraordinària amb motiu dels 25 anys de la seva constitució, el que fa és un homenatge a totes aquelles persones del barri que, amb el seu esforç i la seva dedicació desinteressada, han debatut, han plantejat necessitats i han fet noves demandes socials a mesura que el barri les ha requerit per millorar la seva qualitat de vida.

Mantenir viva l'Associació de Veïns durant 25 anys és una mostra de ciutadania i us convido a continuar plegats aquesta tasca cívica i de compromís que ens identifica cada vegada més amb la ciutat que volem: una Girona cohesionada territorialment i socialment.

Girona, novembre de 2002

Anna Pagans i Guartmoner

Alcaldessa de Girona

Fa vint-i-cinc anys, el moviment associatiu de Catalunya retrobava, en el nou marc de llibertats democràtiques recentment recuperades, l'impuls per iniciar una tasca cívica molt important que ja no es va interrompre des d'aleshores.

La vostra associació de veïns data d'aquell temps. Va nèixer amb la inquietud cívica de fer barri. Guanyar benestar i qualitat per a les famílies que hi anaven arribant, de construir una comunitat cohesionada, arrelada i compromesa en el futur de Montilivi.

Aquell neguit ha seguit viu tots aquests anys, perquè ha rebut el suport de moltes persones.

Gent solidària i generosa que, ara en mirar enrere, s'ha de sentir contenta d'haver participat activament en el desenvolupament cívic del barri. Una bona tasca associativa no es pot fer anar endavant si no compta amb la suma de moltes iniciatives i de molta perseverància. En ocasions les fites només s'aconsegueixen sumant voluntats essent molts els que treballen per un mateix objectiu.

Vau plantar una llavor de solidaritat i ara heu de sentir un gran goig pels bons fruits de tots aquests anys, actes culturals, propostes lúdiques i formatives... i tantes altres activitats que han ajudat a crear lligams entre les persones de totes les edats i han donat caràcter al vostre barri de Montilivi.

La relació estreta entre la vostra associació de veïns i el casal de gent gran Onyar de la direcció general d'acció cívica, on heu portat a terme moltes de les vostres iniciatives penso que també ha pogut contribuir fins ara i ho ha de fer en el futur, per eixamplar horitzons i per continuar aquest bon treball que fa la vostra entitat.

Sabeu molt bé que aquest 2n congrés de l'Associacionisme i el voluntariat que acaba de celebrar-se a Barcelona h tingut entre els seus objectius, el de trobar les millors eines perquè la tasca associativa i de voluntariat que feu entre tots segueixi tenint, en la societat actual, i en el futur, el paper cohesionador i promotor de valors que tradicionalment ha tingut sempre a Catalunya.

Us felicito sincerament per aquest quart de segle de vida de l'associació de veïns de Montilivi i us desitjo, a tots i a totes, que la pugueu continuar molts anys més.

Josep Lluís Cleries i González

Director general d'acció cívica
Generalitat de Catalunya

JOSEP RECASENS i ADROHER
President de l'Associació del Casal
de Gent Gran Onyar.

CASAL I ASSOCIACIÓ DE GENT GRAN ONYAR

En nom propi i en el de tots els components del Casal i Associació Onyar de Girona, vull felicitar amicalment a l'Associació de Veïns de Montilivi, que aquests dies commemoren el 25è aniversari de la seva creació.

Portem sis anys col·laborant freqüentment a freqüentment en nombroses activitats. En tots i cadascun dels actes institucionals que han tingut lloc en les nostres instal·lacions, sempre..., sempre..., la vostra Associació ha ocupat el lloc preminent que es mereix.

Compartim a plena satisfacció les instal·lacions, la qual cosa ens permet que uns i altres duem a terme les activitats que ens són habituals. Però al marge d'aquests afers, s'han creat les condicions idònies, per a desenvolupar una gran quantitat d'activitats conjuntes, que s'estàn desenvolupant a plena satisfacció. L'Associació de Veïns disposa de dos grups teatrals, que actuen arreu amb una qualitat ben remarcable, aquesta temporada escenifiquen: "Catalans a la romana" i "Primavera a París". Uns i altres hem viscut diades esplèndides passant magnífiques col·leccions de vestits de paper: En residències i hospitals, però també en pavellons, festes majors de pobles, festa del paper a Sarrià de Ter, Moll de la Fusta de Barcelona, o a ple estiu a la plaça Major de l'Estartit, etc.

Les classes de català, francès, anglès, Alemany i pintura, són una prova fefaent i indiscutible que les relacions intergeneracionals que hem aconseguit, constitueixen un èxit indiscutible.

Junts hem viscut diades lúdiques i festives però també moltes de solidàries, donant suport als més desvalguts, grups de voluntaris, etc. Amics que aquesta bona harmonia i compenetració segueixi per molts anys.....!

JOSEP RECASENS I ADROHER

President del Casal i de l'Associació de Gent Gran Onyar

Durant aquestes Fires l'Associació ha disposat d'una barraca. Feia quatre anys que, malgrat demanar-ho, no ens havia tocat. Enguany l'otorgament de les barraques es donen seguint uns criteris més equitatius. L'entitat té més possibilitats que li toqui la barraca quants més anys fa que ho demana. Abans no era així de forma que es posava a mans de l'atzar la possibilitat de rebre beneficiat. Per segon any consecutiu s'han posat a la venda gots reciclaves, des de l'AVV. considerem que la iniciativa és molt bona ja que anys enrera La Copa semblava més un camp de escombreries que una superfície de lleure.

Per donar un bon servei als veïns i gironins que han confiat en els nostres productes i el nostre servei hem organitzat dos torns diaris de 9 persones cadascú. Sí, 18 persones han atès els deu dies que duren les Fires la nostra barraca. Quina feinada. Això sense comptar la inestimable ajuda dels nostres col·laboradors i amics de sempre: el sr. Victoriano Ortega, el sr. Artacho i Quique. Des d'aquí moltes gràcies per aquesta col·laboració.

A la Rostisseria - Fleca - Granja Pericot, podràs trobar la cuina casolana catalana apresada generació rera generació.

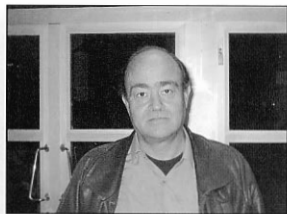
La nostra cuinera elabora cada dia, una carta extensa de plats que van dels quotidians macarrons, ensaladilla, amanides de pasta, verdura,... als elaborats vadella amb bolets, pollastres farcits, ànec guisat, cargols,...

Disposem d'un MENÚ DIARI, de dilluns a divendres, que inclou dos plats, pa i postres o beguda, per tant sols 4,50 euros. I el nostre MENÚ DE CAP DE SETMANA, dissabte i diumenge per 5;50 euros.

Rostisseria Pericot també els ofereix el servei de fleca amb pa cuit al forn de llenya i brioxeria cuita al nostre obrador. Pots vindre a esmorzar i berenar amb les nostres pastes i entrepans freds o calents (fet a l'instant) amb el millor cafè de tot Girona.

Recordi obrim de les 7 a les 9. Diumenges i festius de les 7 a les 4

Josep Maria Maré
(10-12-1977 - 13-9-1979)

En quines circumstàncies es va fundar l'AAVV?

Hi ha un grup de vivendes que es diuen Girona Per Girona, un barri on no hi havia absolutament res muntat. Era època de transició i no hi havia ni sindicats ni partits polítics legalitzats. L'únic mitjà que hi havia per solucionar els problemes reals als barris era les associacions de veïns. A Girona, bastants barris ja tenien tradició d'associar-se. Montilivi estava totalment deixat de la mà de Déu i els veïns vam decidir organitzar-se. Fèiem reunions clandestines. En aquella època, jo acabava de fer el servei militar, anava molt fort i vaig plantejar la necessitat de crear una associació de veïns, que era el més lògic. En un període curt de temps, amb altre gent que també es va destacar en aquesta primera moguda, ens reuníem il·legalment a les cases Grober. Fèiem assemblees per preguntar quins eren els problemes dels veïns.

Qui éreu?

Jo recordo a la Dolors Giral, una dona amb molta empena i un fort caràcter, Anna Sabaté, el senyor Grau, en Zamora... Va ser un nucli de gent molt maca i molt lluitadora. Funcionàvem d'una manera democràtica i que jo fos el president era anecdòtic, el meu càrrec era purament representatiu.

Quina era la funció de l'AAVV en l'època de transició?

L'AAVV feia la labor prèvia de plantejar els problemes democràticament a l'Ajuntament i establir vies de contacte i discussió. A vegades, l'Ajuntament era partidari de solucionar uns problemes i nosaltres pensàvem que prioritàriament eren uns altres. Però va ser molt positiu perquè ens vam poder asseure amb un interlocutor que l'havia de solucionar els problemes: primer reivindicar-los, després que t'escollís i finalment que es trobessin vies de solució. Això va ser apassionant! Les associacions eren els òrgans més forts perquè havien nascut de la lluita diària i tenien un pes molt important.

Com era el barri en aquell moment

La majoria de carrers no estaven asfaltats, la majoria de serveis no es donaven com en altres barris més cèntrics, cada carrer tenia la seva problemàtica i conflictes. La xarxa de clavegueram era inexistent o arcaica.

La resposta dels veïns va ser activa?

Sí, pensem que llavors hi havia una manca de costum democràtica i la gent no tenia cap via per reivindicar una sèrie de coses que ara sembla que parlem de fa un segle. Per altra banda, hi havia aquest gran desig d'assolir lins democràtics. La gent estava molt oberta i ho va rebre molt bé. A les assemblees hi havia molta participació. Sempre hi havia reticències polítiques perquè a vegades es barrejaven coses. Però crec que això ho vam portar bé perquè jo mai vaig barrejar el partit on estava amb les qüestions de lluita de barri.

En els tres anys que va ser president, quines són les fites que van aconseguir?

La conscienciació democràtica i començar a establir ponts de diàleg amb els ajuntaments. Pel que fa a les infraestructures, es va aconseguir una xarxa de clavegueram coherent, asfaltar carrers. Es van aconseguir moltíssimes coses però sobretot que la gent pogués tenir veu i que es pogués queixar, el que semblava absolutament impossible. També vam aconseguir una legalització i que l'ajuntament ens deixés un local al col·legi Pericot.

Aquí més tard hi hauria l'Avinguda Montilivi i l'Avinguda Lluís Pericot (Foto: Josep Mosias) Any 1988

Hi va haver una bona entesa amb l'Ajuntament?

No sempre. Hi havia una voluntat democràtica però per una altra banda, com que hi havia gent del PSC posada en moviments veïnals, semblava com si ja s'hagués fet una feina i que l'Ajuntament ja sabia de què anava. Tampoc era això.

Quina diferència veu entre les associacions d'abans i ara?

Per mi no té res a veure perquè durant els anys forts de la lluita antifranquista i de la transició tot era verge, tot estava per fer i per reivindicar des de la cosa més petita fins als objectius més grossos. A partir de que es va normalitzar la vida democràtica, la gent es va anar acomodant i les mateixes institucions van transmetre el missatge de "tranquils, nosaltres fem la feina". Això ha portat a una desmotivació generalitzada. Pots exagerar, però hi ha poca gent que tingui ganes de mobilitzar-se, consumeix molt, no té temps, treballa, té ganes d'esbargir-se i no es preocupa d'aquestes coses.

Ara les associacions de veïns tenen el paper d'organitzar actes culturals, que no existirien si fos per l'Ajuntament

Quines són les assignatures pendents del barri?

Crec que la gran reivindicació d'aquest barri és un centre cívic i un club esportiu. L'Ajuntament ens havia promès un camp de futbol i encara no ens l'ha fet.

Com és que va plegar?

Em vaig implicar en una campanya molt forta de conscienciació cap a la problemàtica dels soldats al servei militar, per millorar les seves condicions de vida. En una jura de bandera, vaig anar pel poble de Sant Climent Sescebes a repartir unes octavetes per demanar aquestes millores. La policia ens va agafar a mi i altres companys ens van tancar a la presó. Després de quatre mesos, hi va haver una amnistia i ens van deixar sortir.

Segur que allà dins no va perdre el temps...

No, des de la presó vaig escriure una carta oberta als veïns de Montilivi plantejant-los que jo estava allà per una causa absolutament injusta i que quan sortís posaria el càrrec a disposició dels veïns, en una assemblea.

Josep Maria Zamora

(14-9-79 - 29-8-87)

Com era el barri quan vostè va ser escollit com a president?

Montilivi era un barri bàsicament obrer amb molts pocs serveis. L'avor no era com és ara. Només hi havia la zona de Girona Per Girona, la Punta del Pi, les casetes del carrer Botet i Sisó, Can Serra, el quartel de la Guàrdia Civil i poc més. No hi havia res asfaltat, tot era terra i grava. Hi havia quatre pals de llum (una bombeta i un plat a sota). L'associació va nèixer per donar resposta a tot això.

Com és que va començar a formar part de l'AAVV de Montilivi?

Perquè a mi sempre m'ha agradat moure'm, sobretot en l'àmbit de l'associacionisme. Quan tenia nou o deu anys, vam venir a viure amb els meus pares a Girona Per Girona i, quan s'organitzava la festa, sempre hi era pel mig traient el nas. També hi van influir les meves inquietuds polítiques i esportives.

Quines millores van aconseguir durant la seva presidència?

Quan jo vaig ser escollit com a president, cap al 1980, l'associació ja feia tres anys que existia i llavors va ser quan va començar a donar fruit, va ser la revolució del barri. Montilivi, que no tenia res, va a començar a tenir carrers, il·luminació de la pràctica totalitat del barri... Durant la meua presidència, va ser una etapa de consolidació.

I els serveis?

De bus no n'hi havia, de fet era impensable fer-ne venir a Montilivi. Potsar el primer va començar a pujar fa tretze anys. Jo vaig estar molt involucrat amb el tema urbanístic, la planificació del barri. En l'adaptació del pla de 71 i el posterior Pla General, vam lluitar molt perquè el barri no es convertís en el què és ara.

Quin era el tipus de barri pel qual lluitaven?

Doncs una mica pel que hi havia fins llavors. Un barri més residencial però no per rics. Un barri on es pogués estar tranquil, on limités l'alçada. D'altra banda, hi havia un aspecte que sí que ens agradava que vingués cap aquí: la zona universitària.

Es va demanar l'opinió dels veïns a l'hora de tirar endavant el Pla General?

No massa. Es va crear una plataforma ciutadana on hi participaven un munt d'associacions de veïns, entre elles nosaltres, on vam demanar tenir veu i vot. Nosaltres no estàvem massa d'acord en algun punt com el de construir el centre de rehabilitació de menors i, fins i tot, vam fer un referèndum. Tot i això, després ens vam adonar que no ha estat conflictiu però en el seu moment volíem que s'aprovés. Teníem por que el barri es convertís en un focus de marginació. El temps ha donat la raó a aquells que deien que el centre no seria polèmic.

La resposta dels veïns era activa?

Segur que millor que ara per una raó molt senzilla: tothom es coneixia. Avui en dia, per la dinàmica de cadascú, fa que no estigués tant en el barri. Hi havia més participació perquè la gent es coneixia més i es localitzava en llocs més concrets.

Com veu el barri ara?

No és el barri que jo voldria. Està massa massificat, els pisos són molt alts i hi ha poca tranquil·litat. Es pot discutir si és bo o no per la ciutat, però no m'agrada la via que connecta Lluís Pericot amb la carretera de Barcelona. Nosaltres no volíem que passés per aquí i en el Pla General vam impugnar-ho.

Quina diferència hi ha entre l'associació de veïns que va presidir com la que hi ha ara?

A moltes associacions els ha passat que s'han convertit en comissions de festes. Des del 1977 fins al 1985, era un espai reivindicatiu, per fer política ciutadana.

La seva relació amb l'Ajuntament va ser bona?

Sí, tot i que vam tenir alguns estira i arronsa. El que aquest barri és o no és en Quim Nadal té part de culpa, va entendre que era un barri obrer que s'havia d'arreglar i que els veïns hi havien de participar en la mida que era justa. Amb en Quim Nadal teníem un feeling molt bo, era l'inici de la democràcia i hi havia bona relació. En les contribucions especials, les quantitats que havien de

pagar els veïns del barri eren bastant testimonials.

Què li falta al barri de Montilivi?

S'ha convertit en un barri dormitori, amb poca vida pròpia. Hi ha comerç però està bàsicament pensat per la gent de pas, els estudiants de la universitat i els treballadors de la zona. Falta una zona d'esbarjo, una zona esportiva i un centre cívic.

Té alguna espina clavada, alguna fita que li hagués agradat aconseguir?

Una bona zona esportiva pel barri i no haver pogut evitar la

Avinguda Montilivi, encreuament amb el Dr. Tuyaet Santamaria. Foto Josep Masias - 1988

massificació del barri.

Com és que va deixar la presidència?

En casar-me i sorgir altres coses, en vaig dedicar més a fer política. Durant un temps, si que era el mateix fer política ciutadana o de partit, però més endavant es va dissociar. Vaig incorporar-me a CDS però quan em vaig adonar que allò no era un partit realment socialdemòcrata, sinó una cosa estranya, vaig deixar la política i em vaig dedicar bàsicament a l'esport.

Encara viu al barri?

Sí, de fet no he volgut marxar mai tot i que hagués estat més fàcil trobar pisos a altres zones. De fet, jo visc al primer bloc que es va fer a l'Avinguda Lluís Pericot.

Dolores Girál

(24-11-87 - 13-10-89)

Quina ha estat la seva evolució en l'AAVV de Montilivi?

Jo vaig començar a participar-hi des de la seva fundació com a vocal de festes però com que faltava una tesorera, vaig ocupar aquest càrrec. La presidència no la vaig agafar fins gairebé deu anys després.

Com va canviar el seu paper?

Quan vaig prendre el càrrec de presidenta, eren uns moments econòmics difícils perquè teníem deutes. Vam aconseguir posar papereres als carrers i que ens arreglessin els jardins. Pel que fa a l'àmbit social, organitzàvem excursions i festes, que s'havien deixat de fer.

Com és que va acceptar el càrrec?

En Zamora, l'anterior president, estava molt cansat del seu càrrec perquè ja feia molts anys que l'ocupava. A més, un any la festa va quedar força malament i això hi va contribuir. Com que era el meu barri, a mi em sabia molt greu que l'AAVV es perdés, havent estat una de les persones que estaven a l'entitat des de l'inici. Per sort, vaig aconseguir reunir un grup de gent molt maca.

Hi va haver moviment en el si de l'entitat?

Sí, va canviar. Érem menys, entre quinze i divuit persones, quan al principi ens havíem agrupat fins a 25 persones, que combinaven la seva tasca a l'associació amb la seva feina. La gent s'ho va agafar diferent i cadascú s'encarregava només d'una cosa, perquè l'excés de responsabilitats, crema.

Com era el barri quan va agafar el càrrec?

Montilivi era un barri amb els accessos desorganitzats. No sé exactament si jo era presidenta en aquell moment, però el primer carrer que es va asfaltar va ser el Tuyet Santamaria. Llavors només existia la part de la Punta del Pi i Girona Per Girona. A partir de la Bellsolà cap avall, tot eren camps i vivers.

S'implicaven els veïns en l'associació?

Molt! Teníem molts vocals que tenien cura de molts

aspectes que afectaven al barri. A més, eren molt complidors.

Com el veu el barri ara?

Se m'ha fet molt gran i potser algun dia m'hi podré!

Què troba que li falta a Montilivi?

Crec que s'ha perdut la relació entre els veïns. Abans, érem pocs i tots ens coneixíem. Quan fèiem una festa tothom hi era i es relacionava. Llavors hi havia molts socis, tothom col·laborava. Ara seria difícil recuperar-ho.

Durant els anys que va ser presidenta, com va ser la relació de l'AAVV amb l'Ajuntament?

Molt bona, vaig tenir molta sort. Pràcticament, tot el que vaig demanar al Sr. Nadal m'ho va donar. La única cosa que no em va fer mai, va ser una guarderia. Tot i que li vam demanar moltes vegades, no hi va haver maneres.

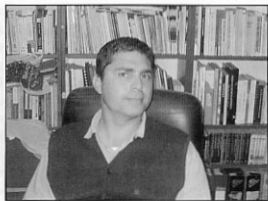

Com veu l'AAVV de Montilivi actual?

Tot i que torna a faltar gent, la veig bé perquè el president actual, en Ramon Ternero, s'hi ha esforçat molt des del principi.

Com es podria solucionar aquesta manca de participació?

La gent hauria de tenir ganes de fer vida de barri, tenir un esperit més veïnal que hara s'ha perdut. Només que els veïns tinguessin ganes de fer una excursió o qualsevol activitat, la participació creixeria.

Ramon Ternero
(21-12-89 - Actualitat)

Fa gairebé 13 anys que el van escollir com a president. Com era el barri llavors?

Montilivi, en aquells moments, era un barri que estava en procés de creixement en el sentit que les construccions d'una planta que dominaven els carrers de la zona s'anaven substituint per blocs de pisos. No era una extensió territorial sinó un creixement en vertical, el centre neuràlgic del qual era el carrer Tuset i Santamaria, Bolet i Sisó, Joaquim Ruyra i Castell Solterra, sobretot. El barri reclamava millorar els accessos, arranjari i tancar el pati de l'escola, adquirir uns terrenys per fer-hi unes instal·lacions esportives i, en general, millorar els serveis públics bàsics: la neteja, la recollida de deixalles, disposar d'un bus urbà amb una freqüència de pas raonable que connectés el barri amb el mercat... L'associació demanava locals socials polivalents i dignes.

Aquest canvis, com van afectar a la població?

Als anys 70, el gruix de la població estava a la part alta del barri en els conjunts residencials de Girona Per Girona, Punta del Pi, els carrers del puig de Montilivi i de Puigvistós. Amb aquest canvis urbanístics, d'una banda, van arribar parelles joves procedents d'altres barris de Girona. De l'altra, els fills dels veïns que vivien a la part alta es van instal·lar en aquests pisos nous, prop dels seus pares. Segons el meu parer, aquest nou dibuix social ha estat molt enriquidor i integrador.

Quina situació presentava l'entitat quan va entrar-hi?

Jo vaig accedir a la presidència de la entitat, a finals del 1989, sense cap competència. L'associació es trobava en un compàs d'espera que amenaçava la seva continuïtat. Al principi, vaig entrar a la darrera junta que presidia la Dolors Giral com a vocal de cultura, càrrec que compartia amb el Pere Vivolas. Dolors va plegar al cap de poc temps. Ens vam trobar una colla de vocals sense comandament, en aquella situació

incerta i amb la promesa d'ajuda dels vocals supervivents, vaig acceptar presidir una nova junta. Aleshores vam ser catorze persones de les que guardo un molt bon record.

Durant la seva presidència, què s'ha aconseguit?

Dotze anys és molt de temps i hem aconseguit moltes coses. Les més importants són la urbanització de l'avinguda Lluís Pericot, de la Font de l'Abella i la Plaça Ciutat de Figueres, que han dibuixat un barri nou molt diferent i divers. També destacaria la rehabilitació dels pisos de Girona Per Girona i la Punta del Pi i l'arribada, a aquest sector, del Gas Natural. La construcció de la nova escola del Pla de Girona ha estat una altra de les fites com aconseguir un local social. Durant l'any 1994, vam inaugurar el Casal de Gent Gran Onyar i dos anys després vam acceptar participar-hi en la organització d'actes comuns. Recordo amb emoció una senzilla reunió que va aplegar-nos amb la Sra. Maria Casacuberta, el Sr. Carles Lamuà i la Sra. M. Antònia Valle, directora del Casal. Els propers mesos esperem l'obertura del nou Centre d'Atenció Primària.

Com és la relació amb l'Ajuntament?

L'Ajuntament sempre s'ha mostrat predisposat a ajudar. Valoro positivament la creació de la figura del guàrdia i regidor de barri. Que un ens faci de pont entre el barri i l'Ajuntament ha donat bons fruits a Montilivi. Tot i això, el consistori gironí té poques iniciatives, a part d'algunes reunions territorials que apleguen diversos barris. Ens agradaria que l'Ajuntament, per iniciativa pròpia, informés a l'entitat de tot allò que ens interessa. Sovint ens assabentem per la premsa de temes que afecten de ple al nostre barri.

Com és la participació dels veïns?

En general, costa mantenir un concepte de barri com a agrupament de persones que ens preocupem per millorar dia a dia la nostra convivència. Cada cop més, les grans necessitats socials i de serveis, pel mateix progrés de la ciutat, s'han anat resolent. Actualment, les reivindicacions es donen a títol individual. La gent se'n recorda de l'Associació quan té un problema i aspira que li solucionin. Malgrat les activitats socials al carrer, la revista del barri, la loteria, les activitats al Casal Onyar... no tenim massa afiliació.

Com creu que s'ha d'orientar l'activitat social?

Si volem que les associacions segueixin funcionant, sense renunciar als temes reivindicatius i de representació davant de les administracions, cal potenciar aquells objectius que tenen a veure amb serveis a la comunitat. Allà on no arriba l'administració, hem de mirar d'arribar-hi nosaltres. Estem motivats per millorar la qualitat de vida dels veïns i oferir-los una oferta d'activitats que els permeti gaudir-ne sense haver d'agafar el cotxe. En l'actualitat, organitzem activitats socials al Casal Onyar durant tot el curs escolar. Això és una cosa seriosa! Oferir als veïns de Montilivi i de Girona activitats tot l'any ha de permetre que l'Associació creixi i s'asseguri la seva supervivència.

Quin és el futur de les AAVV?

Les entitats que vulguin subsistir hauran d'oferir activitats socials i procurar-se el pressupost necessari per contractar serveis professionals, assegurances i, fins i tot, una gestoria per presentar les declaracions a Hisenda. Davant d'aquesta realitat, la cosa cada vegada es torna més feixuga i moltes entitats deixaran d'existir o ho faran de forma testimonial organitzant un ball al carrer un cop l'any.

Cristina Valentí

Quan a l'any 1982 el regidor Joan Miró en va demanar que escrivís el capítol dedicat a Montilivi pel llibre "Girona i els seus barris" que volia editar l'Ajuntament, jo poirtava més de 10 anys d'experiència acumulada com a veí del número 6 del carrer Joaquim Ruyra. Quan vaig arribar-hi l'any 1970 el panorama no era d'aquells que convidessin a l'entusiasme: els carrers sense asfaltar, una il·luminació precària, serveis gairebé nuls i alguns habitatges que es començaven a construir d'una manera encara un xic anàrquica, els quals acompanyaven dues institucions històriques i ben disperses alhora com eren el quarter de la Guàrdia Civil i el convent de les monges de clausura que molts anys avans havien cercat pau i tranquil·litat en aquest indret però aleshores ja començaven a patir les conseqüències d'una ciutat que

necessitava nous espais urbans per el seu creixement. I, deixat dalt del turó, un dels pitjors exemples del "desarrollismo" franquista encarnat en el grup d'habitatges anomenat "Gerona para Gerona", una construcció dels anys 60 fruit d'una campanya pensada i dirigida pel governador Víctor Hellín Sol "para paliar el problema de la vivienda en nuestra ciudad" que va culminar amb la projecció al cinema Albéniz de la pel·lícula "Franco, ese hombre" que segons crònica del diari Los Sitios fou molt aplaudida per "un público enfervorizado que llenó por completo el local".

Va haver d'arribar la democràcia i, amb ella, unes eleccions municipals que varen portar un govern progressista a l'Ajuntament de Girona perquè es comencessin a posar pedaçons a tanta peça esquinçada, a asfaltar els carrers, a posar-hi clavegaram, voreres, enllumenat, una mínima dignitat urbana. A poc a poc, el barri va anar agafant forma, a ser ciutat i no barriada de la perifèria urbana, i a aquesta lenta però progressiva transformació hi va tenir un paper cabdal l'Associació de Veïns sempre dinàmica, amatent als problemes, reivindicativa sempre que calia.

Quan l'Ajuntament va decidir crear la figura del Regidor de Barri, l'Alcalde Joaquim Nadal va

encomenar-me, suposo per allò d'haver-ne estat veí, la representació institucional de Montilivi. Durant uns anys, doncs, vaig tenir l'oportunitat de viure de manera directa i intensa la vida del barri, participant a reunions de l'Associació, recollint les seves demandes assumint les seves reivindicacions. Amb dolor d'esperit vaig aprendre a constatar que la maquinària municipal es lenta i pesada, que no donàvem l'abast a resoldre els problemes plantejats i que mai no aconseguiríem atrapar la llista de les gairebé sempre

justes peticions veïnals. Amb tot, però anava veient com el barri millorava, començava a fer goig i cobrava nova vida amb nous estímuls: l'ordenació d'una placeta, uns jocs infantils, l'arranjament d'unes baranes, la creació d'una zona verda i d'esbarjo... Petits detalls, aportacions municipals que, un cop solucionats els dèficits i

les mancances històriques, anaven donant cos a una aposta decidida per millorar la qualitat de vida dels seus habitants. Després vingueren els nous plans urbanístics i, amb ells, l'obertura de l'avinguda Lluís Pericot que va suposar la definitiva integració i connexió amb la Girona de l'exemple, la construcció de nous edificis amb paràmetres de qualitat, la implantació d'equipaments, els dinamisme i l'activitat modèlica del Casal de Gent Gran Onyar i, per damunt de tot, la nova vida universitària que es genera arrel de la ubicació del campus de la UdG, la progressiva obertura de comerços, restaurants, supermercats, noves urbanitzacions, nous serveis.

Avui Montilivi és una part ben integrada en aquesta Girona que ha anat creixent i s'ha anat expandint amb l'avantatge que, a la seva part sud manté encara l'encant dels boscos d'alzines que li confereixen un atractiu únic i especial. Si a la ubicació del campus universitari al barri i a tots els canvis que s'han experimentat en aquests darres anys hi afegim l'obertura de la prolongació d'Emili Grahit connectant el centre de la ciutat amb la carretera de Sant Feliu i amb el pol tecnològic de la Universitat de Girona, ens trobarem amb una realitat d'una de les

transformacions urbanes més espectaculars que s'han produït a la ciutat. Aquesta transformació en positiu, en aquesta evolució progressiva d'un barri que d'ençà de la democràcia ha apostat sempre per un futur equilibrat hi han intervingut molts actors i moltes voluntats. I entre aquestes es de justícia destacar l'empenta i el treball constant de l'Associació de Veïns. Per molts anys.

Miquel Fañanàs

Trobada de sardanes i castanyada

aniversari
25

Ja fa quatre anys que el dissabte abans de fires l'Associació del Casal de Gent Gran Onyar i el barri de Montilivi vam organitzar plegats una nova trobada amb la col·laboració de l'ESTOP-SELF qui ens va

proporcionar les castanyes i un refresc.

Aquesta activitat al carrer és anual i té un lloc al barri assignat: la plaça de la Font del Gat, al costat de l'Estop-Self.

En aquesta ocasió l'audició va anar a càrrec de la Jove Cobla de Santa Maria de Blanes.

Els membres de la Junta amb l'estimable col·laboració d'en Pere i la Roser Vilà que van tenir cura de torrar i servir les castanyes.

El nostre Ajuntament va col·laborar instal·lant un enterimat i aportant una subvenció de 100 Euros.

Sr. Ramon Ternero
President AA. VV. Montilivi

Benvolgut:

Amb motiu del vostre vint-i-cinquè aniversari de la fundació de l'Associació que presidiu, la nostra comunitat educativa vol fer-vos arribar una cordial felicitació per haver aconseguit aquesta fita.

Com a mestre que fa molts anys que treballa en aquest barri vull participar d'aquest esdeveniment donant unes breus pinzellades dels meus records de l'escola i del barri.

L'any 1980 vaig arribar al barri de Montilivi, concretament al Col·legi Públic Professor Pericot. Eren altres temps, estàvem en plena transició i feia solament tres anys que s'havia tancat el "Colegio Menor".

Vaig ser el segon mestre que va ocupar una plaça en propietat al centre pel règim ordinari ja que fins a les hores els mestres anteriors ocupaven les places com a mestres de Patronat.

La propietat de l'edifici que era del "Ministerio de Cultura" amb la desaparició del règim anterior, va passar al Departament d'Ensenyament de la Generalitat, amb la qual cosa es va donar la circumstància de que totes les escoles de Girona eren propietat de l'Ajuntament excepte la nostra i el Prat de la Riba, abans "José Antonio".

El barri de Montilivi era en aquells temps molt tranquil; havies de creuar una zona de camps i la comunicació amb Puigvístols era inexistent. Donava la sensació que estaves en un poblet a la vora de

Girona. La gent vivia al carrer i sempre comentaven que anaven a Girona. Amb el pas del temps, amb la construcció de nous pisos aquesta sensació s'anà diluint i al millorar les comunicacions, al barri de Montilivi s'incorporà plenament a Girona.

Una de les anècdotes que recordo va ser quan el dia 5 de desembre de 1982 al Punt Diari publicà en primera pàgina que la nostra escola tenia una bomba al pati. Es va produir un gran enrenou i inclòs moltes famílies van anar a dormir fora aquell dia.

Van ser uns dies moguts però al final aquell tanc de gas que tenia un gran perill per a l'escola i el barri en quinze dies es va solucionar.

Un altre dels canvis fonamentals va ser el tancament del pati. El pati, fins aquells moments, era un lloc obert on els nens arribaven fins al riu (més d'un es va

remullar), amb els perills que podia comportar. Les motos hi feien moto-cros, els ramats d'ovelles hi pasturaven, ... finalment el dia 23 d'abril de 1983 es va fer una festa per inaugurar el tancament.

L'escola, igual que el barri, va passar uns anys que era força tancada. Solament teníem els alumnes del barri i d'altres que arribaven a Girona, era una matrícula amb moltes altes i baixes.

El 5 de novembre de 1992 es va publicar la notícia de la construcció de l'escola nova. Va ser el revolusió per l'escola i el barri. El curs següent l'alumnat començà a canviar. Moltes famílies de la zona de les avingudes Montilivi i Lluís Pericot començaren a fer l'opció de la nostra escola.

aniversari
25es anys

Finalment el 15 de setembre de 1997 es va obrir a l'ensenyament el CEIP Pla de Girona. Crec que aquest fet ha estat un element, molt important de cohesió. A l'escola s'hi troben pares i alumnes de les diferents zones del nostre barri, conviuen, juguen, participen en activitat d'adults i de mainada....

L'escola ajuda a fer barri i a fer ciutat i creiem que això és realment important.

Per acabar solament vull recordar tots aquests anys que l'escola ha col.laborat amb l' AA. VV. Montilivi, deixant els locals al començament i participant en els actes de la festa del barri i la revista de l'associació.

La comunitat educativa del CEIP Pla de Girona desitja el millor per la AA. VV. Montilivi i oferir-vos la nostra col.laboració.

Atentament,

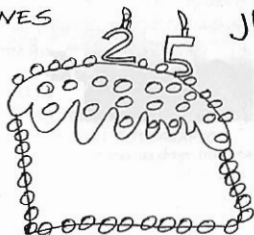
Josep M. Busquets i Hereu

Director

CEIP Pla de Girona

Els alumnes de P-5 del CEIP Pla de Girona van veure d'aquesta forma tan divertida el vint-i-cinquè aniversari de l'Associació de Veïns de Montilivi.
Moltes Felicitats !!!

INES

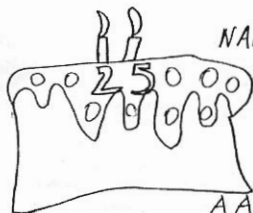

JULIAC

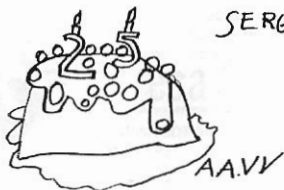
AAVV

SERGI

NARCÍS

AAVV.

AAVV

Fa set anys que l'Associació de Veïns de Montilivi organitza per a cada divendres de 20 a 23h del vespre, classes trimestrals de Balls de Saló.

A Montilivi ballem sense programes, de carrer. Ho fem per passar-ho bé, deixar enrera les cabòries setmanals i començar amb bon peu el cap de setmana.

Amb aquests cursos es vol aconseguir principalment que el noi condueixi a la noia, que tothom sàpigui associar l'estil musical amb el ball corresponent, que balli a ritme i que de mica en mica s'apreguin passos, figures i balls nou.

Tot s'ensenyava tenint en compte que si una parella s'anima a introduir-se al món dels balls de saló de competició tingui la suficient base i la tècnica correcta.

Passeu algun divendres a ballar amb tots nosaltres, és una bona manera de conèixer i relacionar-se amb la gent del Barri.

Tots hi esteu convidats, us divertireu.

ELS GRUPS DE TEATRE DE MONTILIVI

Sembla que fa dos dies que mig en broma mig en serio, es va engegar el primer grup de teatre amateur (molt amateur), conjuntament entre l'associació de veïns de montilivi i l'associació de gent gran onyar de girona, i han passat quasi sis anys.

Una iniciativa conjunta que afavoreix als dos col·lectius (gent gran i jove), proporcionant una relació intergeneracional tan enriquidora per a tots. Cal a dir que extracta d'un grup de companys que tenen com a objectius primordials, relacionar-se entre si, aprendre dels altres, treballar en grup compartint, agafar més traça en diàleg, expressió corporal. Etc..

Les obres que es treballen son del gènere de comèdia, senzilles que arribin a qualsevol públic per fer-los-hi passar una bona estona.

Al principi van començar amb un grupet reduït de deu persones , a l'any següent ja es van formar dos grups, montilivi i Gurnau de montilivi, en total de vint-i-cint participants.

Hem de remarcar la gran col·laboració que compten aquests grups de teatre, en quant als decorats i vestuari, ja que els grups de confecció i montatge de l'associació de gent gran girona onyar, els facilita el supor necessari.

S'han reperesentat diverses obres tal com, STOP AL MATRIMONI, L'ONCLE QUE ARRIBÀ D'AMÉRICA, EL MARIT DE LA MARINA ÉS MARINER, EL NIUT D'AMOR, PRIMAVERA A PARÍS, CATALANS A LA ROMANA, NO HI HA FLORS ENTRE ROSES I CLAVELLS, SET NÚVIES PER A SET GERMANS (músical), entre altres...

En nom del grup de teatre, aprofito per felicitar al barri de montilivi, e especialment a l'associació de veïns que celebra els vint-i-cinc anys de vida, perquè amb el seu tarannà ha demostrat fer una gran llavor sociocultural pel seu barri in en definitiva per la seva ciutat. Amics i amigues us encoratgem a seguir endavant, i podeu continuar comptant amb el

CATALANS A LA ROMANA

grup de teatre que està obert a qualsevol que vulgui participar-hi.

M. Antònia Valle (coordinadora dels grups de teatre montilivi)

Aquest curs que tot just acaba de començar, val a dir es respira molt prometedor.

Un grup ric amb aquelles qualitats que aporten les bones i diverses relacions humanes, enriquidor i que ja es nota el seu grau de veterania amb la ciència del IOGA. Crec que això permetrà donar un pas més, treballant amb entusiasme per augmentar cada dia mes la PRECISIÓ, l'INTENSITAT, i el DINAMISME que caracteritza el nostre Ioga, i estic segura que si seguim treballant com ara, assolirem tot allò que ja s'esmentava a la revista anterior, es a dir concentració, vitalitat, alegria i a l'hora serenor, estabilitat i profunda relaxació.

Amb el pas del temps les nostres vivències i emocions van deixant empremta en el nostre cos.

Així la nostra actitud mental té una correspondència física, cal desbloquejar el cos, alineant la part dreta i esquerra i estirant des de els peus fins el cim del cap, desafiant la gravetat.

Aquest seria el treball del curs.

Salutacions i agraïments a tots

Rosa M. Salvat Serra

El yoga: una ciencia, un arte y una filosofía.

El yoga es una ciencia, un arte y una filosofía que actúa sobre cada individuo a fin de lograr su bienestar, su crecimiento y su avance a nivel físico, mental, emocional y espiritual.

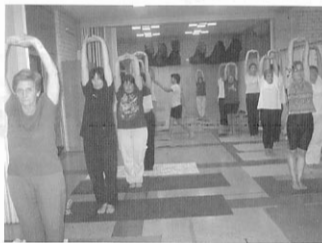
“quan faig ioga vaig com un rellotge, de be. Al estiu l'anyoro molt”, “el ioga serveix per totes les edats, m'agrada veure el nostre grup tan variat però tenim el ioga en comú”, nos comentan practicantes del grupo del miercoles.

El yoga consiste en la práctica de unas posturas que trabajan tanto el cuerpo en fuerza, elasticidad y equilibrio, como la mente, dándonos más energía y me-

nos estrés. “para mi ante todo es un descanso físico, además he recuperado la capacidad de respirar correctamente”, “yo me desmonto, pero me gusta mucho”.

Al realizar estas posturas estendiendonos, hacemos que la sangre nutra las extremidades y profundidades de nuestro cuerpo, irrigando, despertando e incluso resucitando celulas abandonadas, manteniendolas sanas. Pero es la mente la que existe en esta extensión, aquí es cuando empezamos ha ejercitarla en voluntad, concentración y relajación.

“es la única hora y media que tenemos para nosotras mismas”.

RELACIÓ DE TEMES PREPARATS PER LA JUNTA DE L'ASSOCIACIÓ, DILLUNS 18 DE NOVEMBRE

Girona per Girona i Punta del Pi: En General els veïns reclamen més cura de l'escombriaire.

Dr. Bolós: L'associació recolza qualsevol proposta que millori l'estat deplorable en que es troba la plaça interna compresa entre els carrers Castell Solterra, Tuyet i Dr. Bolós. L'Ajuntament accepta compartir les despeses de rehabilitació i el seu manteniment.

C. Romanyà: Cal mantenir net el camp del marge dret. Seguim pensant que és un bon terreny per ús esportiu i esbarjo.

Tuyet Santamaria: Demanem que es vigilin els aparcaments en doble filera i a les cantonades, es repari el paviment de la vorera on s'està construint el nou CAP.

Celebrem que s'hagi retirat el tobogan del jardí d'infants.

Lluís Pericot: ALERTA amb les velocitats en hores de poc trànsit. Estudiar la forma de protegir més els passos de vianants. Controlar els aparcaments en doble filera.

Corredor i Pomés: Ja s'ha tapat el forat que hi havia al mig del carrer, al costat d'una tapa de clavaguera que hi ha davant del núm 42.

Plaça Ciutat de Figueres: Ens agrada molt el jardí d'infants i celebrem que s'hagi posat una cistella de bàsquet. També recordem que en Joaquim Nadal es va comprometre a construir una pista poliesportiva al sector Font de l'Abella.

M. Aurèlia Campany/Zona verda Puigvístós: Tot i que s'ha tapat el forat amb terra,

s'ha plantat una renglera d'arbres i s'ha augmentat la capacitat de recollida d'aigua de pluja. El passat mes de maig va caure un altre xàfec i aquest és el resultat.

Pluja caiguda una tarda del passat mes de maig després de les obres realitzades per l'Ajuntament

NO CAL DIR QUE ENS PREOCUPA MOLT AQUEST PROBLEMA I DEMANEM A L'AJUNTAMENT QUE EL RESOLGUI.

Lluís Santaló, zona verda davant Av. Montilivi: Ja s'han posat els bancs i han quedat molt bé. Però la vorera al costat de la pista de bàsquet de l'IES Montilivi, es troba totalment aixecada la qual cosa és un perill evident.

Avinguda Montilivi, núm 87: Celebrem que finalment l'Ajuntament hagi donat la raó als veïns i hagi resolt no autoritzar la fleca degustació en aquesta finca.

SI ETS DEL PARER QUE AL NOSTRE BARRI LI CONVÉ LA PRESENCIA D'UNA ASSOCIACIÓ DE VEÏNS PER VETLLAR PER LA SEGURETAT, LA HIGIENE, LA QUALITAT DE VIDA DELS VEÏNS... AJUDA'NS A MANTENIR L'ACTIVITAT NECESSÀRIA PER ASSOLIR EL NOSTRE PROPÒSIT.

EL BARRI HA CRESCUT MOLT I SEGUEIX CREIXENT, EN ELS PRÒXIMS MESOS S'INCORPORARAN VEÏNS DEL SECTOR DE LA PLAÇA CIUTAT DE FIGUERES (DARRERA EL CONVENT DE LES CARMELITES).

LA JUNTA NECESSITA INCORPORAR VOCALS RESIDENTS A TOTS ELS SECTORS DEL BARRI, PERSONES QUE PARTICIPIN A LES REUNIONS I PUGUIN REPRESENTAR ELS INTERESSOS DELS VEÏNS DEL SEU SECTOR I DEL BARRI EN GENERAL.

EN L'ACTUALITAT NECESSITEM VOCALS DELS SECTORS SEGÜENTS:

GIRONA PER GIRONA.

LLUÍS PERICOT.

CARRERS PERPENDICULARS A L'AV. PERICOT, DES DEL CARRER DE LA RUTLLA FINS L'AV. MONTILIVI.

PUIGVISTÓS.

MAS BIELS.

NOU SECTOR DE LA PLAÇA CIUTAT DE FIGUERES.

SI TENIU GANES DE PARTICIPAR DE LA VIDA SOCIAL D'AQUEST MERAVELLÓS BARRI NO DUBTEU EN POSAR-VOS EN CONTACTE AMB L'ASSOCIACIÓ, PEL MITJÀ QUE DESITGEU, ARA TAMBÉ A LA WEB O PER CORREU ELECTRÒNIC.

PER FER-VOS SOCIS NOMÉS US CAL OMLIR AQUESTA BUTLLETA I DIPOSITAR-LA A LA BÚSTIA DEL CASAL DE GENT GRAN ONYAR (Av. Lluís Pericot/ Dr. Ametller). O BÉ, FER UN INGRÉS DE 9 € AL COMPTE DE LA CAIXA DE GIRONA:

2030.0101.81.3300000200

PER A DEMANAR MÉS INFORMACIÓ SOBRE LES NOSTRES ACTIVITATS PODEU TRUCAR AL CASAL ONYAR.

972 20.03.66

**O CONSULTAR LA WEB DEL
BARRI:**

WWW.MONTILIVI.ORG

Nom:

Cognoms:

Adreça:

Correu electrònic:

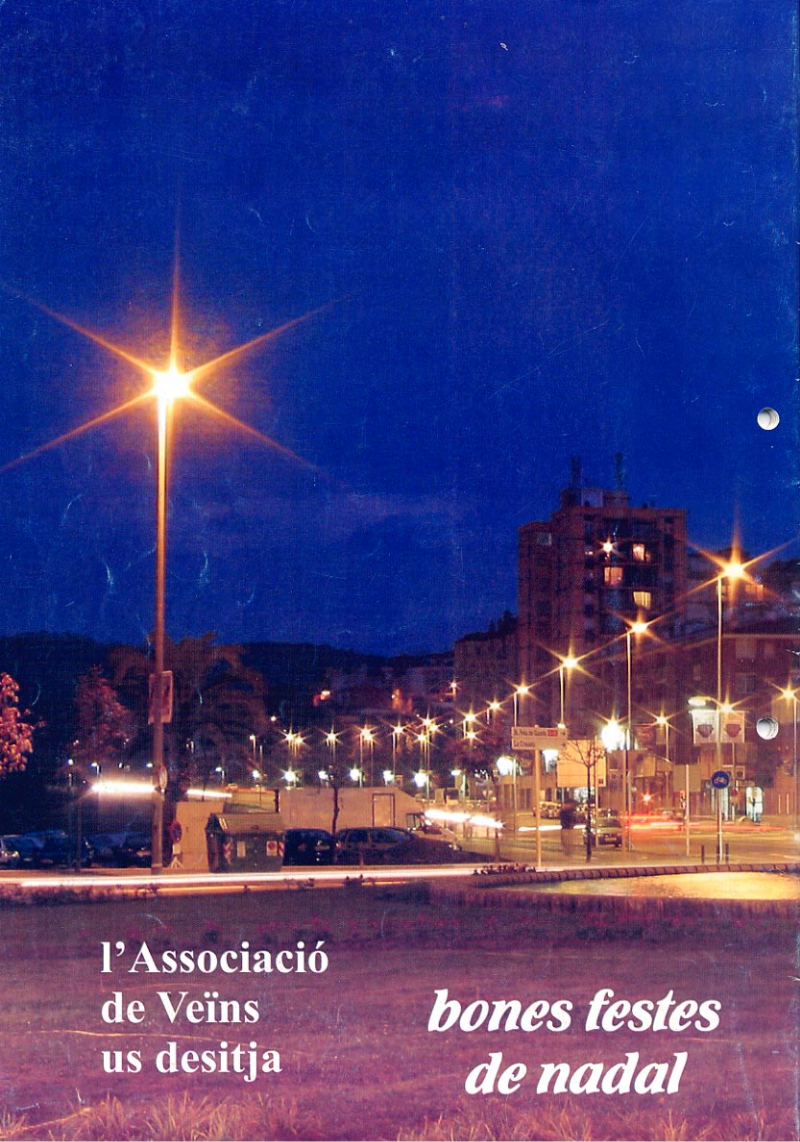
Núm. compte/libreta:

Quota anual: 9 €

Data: Girona, de

de 2002

Signatura,

A nighttime photograph of a city street. The scene is dominated by a large, bright streetlight on the left, which creates a prominent starburst effect. The sky is a deep, dark blue. In the background, there are several buildings, including a tall, multi-story apartment building with some lit windows. The street is illuminated by a series of smaller streetlights, creating a rhythmic pattern of light. The overall atmosphere is quiet and urban.

**l'Associació
de Veïns
us desitja**

***bones festes
de nadal***